

Sygn. akt I ACa 1356/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 stycznia 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie – I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Jan Kremer
Sędziowie:	SSA Marek Boniecki (spr.) SSA Elżbieta Uznańska
Protokolant:	st.sekr.sądowy Urszula Kłosińska

po rozpoznaniu w dniu 31 stycznia 2017 r. w Krakowie na rozprawie

sprawy z powództwa **Syndyka masy upadłości Przedsiębiorstwa Budownictwa (...) w K.**
przeciwko **A. D.**

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego w Kielcach

z dnia 18 listopada 2015 r. sygn. akt I C 1639/15

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 5 400 zł (pięć tysięcy czterysta złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.**

SSA Marek Boniecki SSA Jan Kremer SSA Elżbieta Uznańska

Sygn. akt I ACa 1356/16

Uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie

z dnia 31 stycznia 2017 r.

Syndyk masy upadłości Przedsiębiorstwa Budownictwa (...) w K. wniósł o zasądzenie na swoją rzecz od A. D. kwoty 150.000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 30 października 2014 r., podnosząc, że pozwana bezprawnie pobrała tę sumę z rachunku bankowego Przedsiębiorstwa Budownictwa (...) w K. na zabezpieczenie wynagrodzenia za prowadzenie postępowania upadłościowego oraz zwrot wydatków.

Pozwana wniosła o oddalenie powództwa, zarzucając, że wyroki Sądów obu instancji w przedmiocie ustalenia jej wynagrodzenia jako syndyka zapadły w postępowaniu, w którym pozbawiona została możliwości obrony swoich praw, a nadto że część dochodzonych kwot została przez nią rozliczona w sprawozdaniach okresowych.

Wyrokiem z dnia 18 listopada 2015 r. Sąd Okręgowy w Kielcach zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 150.000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 30 października 2014 r. do dnia zapłaty oraz orzekł o kosztach procesu.

Sąd Okręgowy ustalił stan faktyczny szczegółowo zaprezentowany w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, z którego to uzasadnienia wynika, że w stosunku do Przedsiębiorstwa Budownictwa (...) w K. w Sądzie Rejonowym w K. toczy się postępowanie upadłościowe. Syndykiem masy upadłości była pozwana. Postanowieniem z 24 marca 2014 r. Sąd Rejonowy w K. w miejsce pozwanej wyznaczył syndyka P. Z.. W okresie od 20 września 2013 r. do 2 kwietnia 2014 r. pozwana dokonała 25 wypłat na łączną sumę 193.000 zł z rachunku bankowego upadłego. Pismem z 7 maja 2014 r. powód zwrócił się do pozwanej o wyjaśnienie wydatków dokonanych z masy upadłości

w czasie, gdy pełniła funkcję syndyka. Pismem z 20 maja 2014 r. pozwana w odpowiedzi wyjaśniła m.in., że 150.000 zł zostało zabezpieczone na wynagrodzenie za prowadzenie postępowania upadłościowego oraz zwrot wydatków poniesionych w okresie od 2 marca

2000 r. Zaznaczyła, że przychody osiągnięte w czasie prowadzenia postępowania upadłościowego wynosiły 5.728.742,45 zł, pozyskane nie tylko ze sprzedaży majątku, ściąganych należności, ale również poprzez wynajem nieruchomości, których nieuregulowany stan prawny nie pozwalał na ich zbycie. Stwierdziła, że przychody pomniejszone o środki pozyskane z (...) to kwota 5.265.893,37 zł, co daje kwotę należnego wynagrodzenia jako 5 % - 263.294,67 zł, jak również nie zostały rozliczone koszty poniesione w związku z prowadzonym postępowaniem upadłościowym. Pismem z 21 października 2014 r. powód wezwał pozwaną do bezzwłocznej zapłaty kwoty 193.000 zł tytułem zwrotu pobranych bez podstawy prawnej kwot należących do masy upadłości. Postanowieniem z dnia 13 listopada 2014 r., sygn. akt V GUp 8/13 wydanym w przedmiocie ostatecznego wynagrodzenia syndyka i zwrotu wydatków Sąd Rejonowy w K. ustalił wynagrodzenie ostateczne pozwanej jako syndyka masy upadłości Przedsiębiorstwa Budownictwa (...) w K. na kwotę 70.000 zł, które to wynagrodzenie uznał za wypłacone do kwoty 68.000 zł oraz postanowił potrącić z ustalonego wynagrodzenia kwotę 2.000 zł, która stanowiła sumę grzywien nałożonych na syndyka przez sędziego komisarza. Zażalenie wniesione przez A. D. zostało oddalone postanowieniem Sądu Okręgowego w Kielcach z dnia 13 lutego 2015r., sygn. akt VII Gz 16/15.

W ustalonym przez siebie stanie faktycznym, po dokonaniu analizy zebranego w sprawie materiału dowodowego, Sąd Okręgowy uznał powództwo za uzasadnione w całości. Zdaniem Sądu pierwszej instancji powód wykazał fakt pobrania przez pozwaną sumy 193.000 zł wyciągiem z rachunku bankowego. Okoliczność zatrzymania części tej kwoty, tj. 150.000 zł pozwana przyznała w piśmie skierowanym do powoda. Ostateczne wynagrodzenie pozwanej określone zostało jednak na 70.000 zł i do takiej kwoty zapłacone. Pozwana nie miała zatem prawa wypłacić kwoty 150.000 zł na poczet wynagrodzenia i zwrotu wydatków. Sąd Okręgowy powołał się przy tym na przepis art. 415 k.c.

Wyrok powyższy zaskarżyła w całości apelacją pozwana, wnosząc o jego zmianę poprzez oddalenie powództwa.

Apelująca zarzuciła naruszenie prawa materialnego, a to art. 6 k.c. poprzez uznanie za udowodnione twierdzenia powoda, podczas gdy nie przedstawił on dowodów potwierdzających przytoczone przez niego okoliczności oraz pozwalających uznać, że dochodzone pozwem roszczenie jest zasadne zarówno co do podstawy, jak i wysokości.

Powód wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż Sąd Okręgowy prawidłowo,

z poszanowaniem reguł wyrażonych w przepisie art. 233 §1 k.p.c. ustalił stan faktyczny sprawy, co sprawiło, że Sąd Apelacyjny przyjął go za własny. Zauważyć wypada, że pozwana nie zakwestionowała ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia.

Nie sposób podzielić zarzutu naruszenia przez Sąd pierwszej instancji art. 6 k.c. Na wstępie zauważyć trzeba, że uchybienie powoływanemu przepisowi możliwe jest wyłącznie wtedy, kiedy dojdzie do nieprawidłowego rozkładu ciężaru dowodu. W rozpoznawanej sprawie sytuacja taka nie miała miejsca. Powód był zobligowany do wykazania, że przysługuje mu roszczenie skuteczne względem pozwanej i ciężarowi temu sprostał. Udowodnił bowiem za pomocą dokumentów prywatnych w postaci wyciągu z rachunku bankowego, pisma pozwanej do powoda z 20 maja 2014 r., że skarżąca pobrała z rachunku bankowego upadłego 193.000 zł, z czego dochodzone pozwem 150.000 zł zatrzymała na poczet wynagrodzenia i rzekomych wydatków. Apelująca nie wykazała natomiast, aby przysługiwało jej jakiegokolwiek uprawnienie do zatrzymania spornej kwoty. Co więcej,

z postanowień Sądu Rejonowego w K. z dnia 13 listopada 2014 r. oraz Sądu Okręgowego w Kielcach z dnia 13 lutego 2015 r. wynika w sposób nie budzący żadnych wątpliwości, że pozwanej jako syndykowi przysługiwało wynagrodzenie w kwocie 70.000 zł, które zostało zaspokojone w znakomitej części poprzez wypłatę, w pozostałym zakresie w drodze potrącenia z grzywną. Orzeczenia powyższe wiążą także Sądy obu instancji w aktualnie rozpoznawanej sprawie, stosownie do art. 365 §1 k.p.c. Brak jest także jakichkolwiek dowodów na to, że pozwana poniosła wydatki, które nie zostały jej zwrócone.

Przechodząc do podstawy prawnej uzasadniającej roszczenie powoda, w pierwszej kolejności wskazać należy, że jak wynika z uzasadnień powoływanych wyżej orzeczeń, postępowanie upadłościowe, w którym jako syndyk występowała pozwana, toczyło się pod rządami rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej – Prawo upadłościowe (t. jedn. Dz. U. z 1991 r., Nr 118, poz. 312 ze zm., dalej: Rozporządzenie). Zgodnie z art. 102 Rozporządzenia syndyk odpowiada za szkodę wyrządzoną niesumiennym pełnieniem obowiązków. Do obowiązków syndyka należy przede wszystkim zarząd majątkiem upadłego (art. 90 §1 Rozporządzenia), który co oczywiste obejmuje także zgromadzone na jego rachunku środki pieniężne. Podkreślić przy tym wypada, że skarżąca nie wskazała, na jakiej podstawie wypłaciła środki na poczet wynagrodzenia. Pamiętać trzeba, że także zaliczkowa wypłata wynagrodzenia syndyka wymaga każdorazowo decyzji sądu upadłościowego (art. 123 §1 Rozporządzenia). Pozwana zatem nie miała uprawnienia ani do pobrania jakichkolwiek środków na poczet wynagrodzenia, ani tym bardziej do ich późniejszego zatrzymania. W tych okolicznościach zarówno wina skarżącej, jak i związek przyczynowy między jej działaniem a szkodą upadłego (polegającą na uszczupleniu masy upadłości) nie może budzić żadnych wątpliwości. Ubocznie zauważyć jedynie można, że nawet w przypadku braku podstaw do przypisania winy pozwanej, jej obowiązek zwrotu zatrzymanych środków znalazłby swoją podstawę w art. 405 k.c.

Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako bezzasadną.

Za podstawę rozstrzygnięcia o kosztach postępowania apelacyjnego, które po stronie powoda ograniczyły się do wynagrodzenia adwokata przyjęto art. 98 §1 k.p.c. w zw. z art. 391 §1 k.p.c. oraz §2 pkt 6 w zw. z §10 ust. 1 pkt 2 i w zw. z §21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800).

SSA Marek Boniecki SSA Jan Kremer SSA Elżbieta Uznańska